

Surija noormees

ja

ärakadunud sammas.

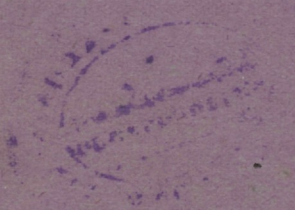

Ревель, 1895 г.

Печатано въ Типографіи Авг. Миквица.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS DEPARTMENT

Surija noormees

ja

ärakadunud lammas.

Ревель, 1895 г.

Печатано въ Тип. Авг. Миквица.

Свѣдѣніе

о сдѣланныхъ

Дозволено цензурою. — Юрьевъ, 13 Мая 1895 г.

Surija noormees ja ärakadunud sammast.

„Üks minu esimestest õpetaja kohtadest,“ nõnda rääkis üks truu Inglismaa õpetaja, kes nüüd ka oma rahule on läinud, oli Irlandis, ühes harimata Kerri krahwiriigi jaus. Minu kogudus oli waene. Elumajad suures, aga wäheste rahwaga kaetud maajäus, olid teine teisest lahutuses, ja enamiste suurte kaljulikude mägede ja soode taha ehitud, nii et see minul mitte wäike waew ei olnud, neid sealt kätte saada, ja need minule usutud hinged tundma õppida. Seie saadid oliwad nemad wäga hoolestuses peetud; kooliharidust oli wähe leida. Mõned oskasid lugeda ja kirjutada, aga Jumala sõnast ei olnud nemad kuulnudgi. Üks wäike kartuli wõi kaera põld oli nende ainuke pärandus, selle igapäewase häda läbi, oliwad nemad kõrgema asja peale, wäga tuimaks ja wastuwõt-

mataks jäänud, nii et minu ülesanne, nende õpetaja olla, üks väga kurblik ja lootusetu oli. Aga just kui minu julgus kaduma pidi, juhtus kedagi, mis minule jälle rõõmu ja lootust tõi, nõnda kui päewa paiste pärast wihma.

Ma istusin ühel õhtul, külma küündla kuu päewal omas elutoas, kamina tule ees, omast päewasest tööst puhkades, lugesin ma raamatut. Seal koputati ukse pihta, ja minu perenaene ütles mulle, et õues üks waene, temale tundmata mees seisab, kes minuga rääkida soowib. Mina lasin teda sisse tulla. See oli üks waene ja waewane mees, kes minult alandlikult andeks palus, et ta mind weel nii hilja segada julgeb. „Aga palun, õpetaja herra,“ ütles ta, „tulge kohe minu kaasa! Minul on üks poeg kodu, see waene pois on suremas, ja ma tahaks nii hea meelega, et Teie teda weel waatma tuleksite.“ Mina tõusin kohe ülesse, ja ehk küll hilja oli, seatsin ennast walmis waese mehe kaasa minna. Ennast riide pannes, tegi mulle minu südame tunnistus waewa, et mina mitte ennemalt seda waest perekonda ülesse olnud otsinud.

Tee peal püüdsin mina oma kaaskäijaga juttu teha, aga näha oli, et ta ei tahtnud rääkida, nõnda käisime seda ühetunniliist teed waikselt edasi.

See oli üks raske tee, ford üle häfiliste mägede, ford jälle läbi wefiste heinamaade.

Dmeti peatas minu juhtija ühe sauna ukse
 ees, mis just kui Robinsoni koobas kalju sisse
 oli ehitud ja teisest ilmast koguni lahutuses
 oli. — Kui meie sisse astusime, panin mina
 kõige esite üht wana naist tähele; kes süte
 juures oma käsi soendas, minu sisse astumisega
 aga ülesse tõusis, ja minule oma pinki pakkus.
 Mina tänasin teda, sest ma panin tähele, et
 toa nurgas, õlgede peal, wäheste kontsubega
 kaetud, see haige oli, keda mina waatma tulin.
 See oli üks noor inimene, seitseteist wõi kahel-
 sateistkümnne aastane, kellest näha wõis, et tema
 päewad maa peal loetud olid. Tema oli kin-
 niste filmadega wäsimuse olemises. Nüüd awas
 ta omad filmad ja waatas aralt ja imestades
 minu peale. Mina hakkasin waguft temaga rää-
 kima, ütlesin, kes ma olen, ja panin temale
 mõned lihtsad küsimised ette, et teada saada,
 kuidas lugu tema hingega on, leidsin teda aga
 üsna teadmata kõigis, mis kristliku usu ja loo-
 tuse kohta käib. Tema oli küll ükskord kedagi
 Jumalast ja wiimselt päewast kuulnud, aga
 Jesuse Kristuse lunastamisest ei teadnud ta
 kedagi, ja kõige tihedam pimedus kattis tema
 hinge, mis nüüd igawese aja ukse ees seisis.
 Mina olin hästi kurwastud ja peaaegu nõuuta.
 Kuidas ma pidin tegema, et seda waest noort-
 meest, keda ju surma käsi oli puutunud, weel
 nüüd üheteistkümnemas tunnis tema juure ju-
 hatada, kes ka tema eest oma elu on annud

ja kes ka mitte patuste surma ei taha, waid et tema ennast pöödraks ja elaks. Ma tundsin küll, et mina kedagi teha ei wõinud, Jumal ise pidi kõik tegema, ja mina tõstsin südamel palwes oma isa poole taewas, ja palusin abi sellest suurest nõuandjalt, tema püha Waimult; palusin teda mulle ise seda teed juhatada, et ma selle waese, pimedusega kaetud hingele wõiksin neid rõõmsaid lepituse sõnumeid tuua.

Pärast seda, kui mina oma Jumalaga olin wõidelnud, waatasin mina ühe pilguga täis kaastundmist, selle waese haige peale, ja tema wäljanägemine jäi lahkemaks, kui ma temaga nüüd jälle maheda healega kõnelema hakkasin.

„Minu waene pois, sa oled väga haige, ma kardan, sul on palju wälja kannatada.“

„Ja,“ ütles ta waewaga, „mina olen enast diete külmetand, kõha paneb minu hinge finni, ja teeb mulle waewa!“

„Kas sul ju ammugi see kõha on?“

„Ah ja, ju üks kannis aeg, peaaegu üks aasta on sest aega, kui ma teda sain.“

„Kuida oled sina ennast siis nõnda külmetanud, mu pois? Minu arwates pidaksite teie siin selle kareda õhuga harjunud ja kõwastud olema!“

„Ah muidugi, õpetaja herra,“ wastas ta, „mina olin üks nende kõige kõwematest, kuni selle hirmsa õõni, — see oli just mullu talwel, — siis

oli üks minu isa lammastest ära jooksnud! Minu isa peab mõned lambad sinu mägede peal. Sellest meie elame. — Ühel õhtul, läbi lugemise juures, puudus üks, ja minu isa saatis mind wälja, seda otsima."

"Seal juures oled sina ennast siis külmetanud, mu pois?"

"Ja," ütles ta, lund oli palju, ja tulin käis minust läbi ja läbi; aga mina ei pannud seda tähele, ma olin nõnda hirmu sees lamba pärast ja tahtsin teda hea meelega leida!"

"Ja kas oled teda siis leidnud?" küsisin mina lisawa põnewusega.

"Jah, see oli üks kauge, waewaline marsimine, aga mina ei kinnitanud enne, kui ma teda leidsin."

"Ja kuidas sina teda kodu töid? Kas ta tahtis siis kohe kaasa tulla, wõi oli sul temaga weel õige waewa?"

"Noh, mina ei usaldanud teda õiete, peale selle oli ta aga ka surmani wäsinud, ja nõnda wõtsin mina siis teda õlade peale ja kandsin kodu."

"Üks ole tõsi, kas nemad ei röömustanud kodu kõik, kui sina lambaga tagasi tulid?"

"Ah ja, isa ja ema, ja ka weel palju teisi, kes teisel homikul tulid, et lamba järele küsida, röömustasid kõik; Teie teate ju, õpetaja herra, niisugustes asjades hoiawad naabrid hästi koos. See tegi ka kõigile waewa, et mina see piff,

külm töö läbi, õues pidin olema. Selle peale sain mina omale selle kõha. Minu ema ei usu, et mina terveks saan; Jumal teab ise — mina olen aga rõõmus, et mina lammast peasta võisin."

"Kui imelik!" mõtlesin ma. „Selles jutus on kõik see ewangelium ülewal: lammas on kadunud, isa saadab poega wälja, et seda otsida; poeg läheb hea meelega, kannatab kõik ilma kaebamata, ja ohwerdab wiimaks oma elu, et lammast peasta; ja kui ta teda on leidnud, kannab ta teda oma õlade peal karja juure tagasi ja rõõmustab ennast oma naabritega ja sõbradega, et see kadunud nüüd jälle ülesse on leitud.“ — Minu palwe oli kuulnud, tee oli minule Jumala armu läbi juhatud. Mina seletasin selle waese, surija poisile kõik Jumala õnnistuse tahtmist, kus juures ma tema oma, liigutud juttu pruukisin. Mina lugesin temale need neli salmi 15. peatükist ewangelium Lu-
kasest ette, kus kartjatse truu hoolitsemine nõnda kenaste on kirjeldud. Luk. Ew. 15, 4—7. Mis-
sugune inimene teie seast on, kellel sada lam-
mast on, ja kui ta ühe neist ära kautab, efs ta jäta need üheksakümmend peale üheksa kõr-
be ja efs ta lähe selle järele, mis on ära ka-
dunud, kuni ta seda leiab? Ja kui ta saab
leidnud, siis paneb tema seda oma õlade peale
rõõmuga. Ja kui tema koju saab, siis kut-
sub ta kofku sõbrad ja naabrid, ja ütleb neile:

Olge minuga rõõmsad, sest ma olen leidnud oma lamba, mis oli ära kadunud! Mina ütlen teile, et nõnda on rõõm taewas ühe patuse pärast, kes meelt parandab, enam kui üheksa kümne peale üheksa õige pärast, kellel meeleparandamist ei ole tarwis.

Tema tundis, et see tema juhtumise sarnane on ja ta pani kõige suurema põnewusega tähele, kui ma temale täie põhjusega seda tähendust seletasin.

Jssand awas temale mõistust ja tegi tema südamel lahti, et tema seda sõna, mis temale öeldud sai, rõõmuga wastu wõttis. Tema ise oli see kadunud lammas; Jesus Kristus, Jumala poeg, see hea karjane, keda Jumal taewas omas halastuses oli wälja saatnud, et teda otsida. Tema oli kõik oma auu annud, mis temal isa juures oli, et teda ja teisi, kes nõnda kui temagi kadunud oli, otsida ja peasta. Nii kui kui temagi ilma kaebamata seda jää külma lume tuisku ja walju tuult oli kannatanud, muidu selle ühe soowimisest ajatud, lammasit leida, nõnda oli ka see halastaja Onnis-tegija kõik patuste põlgust, tentust, naeru, walu kannatanud, ilma et oma suud kaebamisele oleks lahti teinud; ja on wiimaks oma kallist elu annud, et meid inimesi hufatusest peasta, ja kui üks hea karjane, ei lase tema oma leitud lambad selle kardetawa tee peale üksi, waid

kannab oma käte peal julgeste ja täis rõõmu kodu taewaliku kõrgusse.

Minu waene, surija pois nähti kõik jännutawa südamega wastu wõtma. Tema mõistis kõik, tema uskus südamest. Ühte niisugust näitust püha Waimu mõjumisest ühe inimese südames ei olnud ma enne weel iialgi näinud.

Haige elas aga mõned päewad weel. Mina ei saanud aega, et temale weel ühte teist kohta püha kirjast lugeda ja äraseletada. Need neli ewangeliumi piibid nende nelja salmiga Lufasest kokku pandud saama.

Tihti ei wõinud ta miski kuulda, kui temale see kole lammastaw kõha peale tuli, siis uinus ta jälle wähe aja peale raske unesse, aga nii pea kui temal wõimust oli tähele panna, rõõmustasiwad ja waigistasiwad teda need neli salmi.

Tihti palus ta kängeste, et tema ka teda leiaks, ja nii kui kadunud lammast kodu kannaks selle hea karjatsi kaendla.

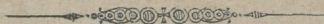
Tema wöttis Jesust Kristust lapseliku usuga enese Õnnistegijaks wastu.

Tema suri õnnelikult, rahulikult, peaaegu öisates, ja need sõnad: **Jesus minu Õnnistegija ja minu karjane!** olid tema wiimised sõnad huultel.

Tunned sina ka seda Jesust, kui sinu Õnnistegijat ja kui sinu karjast, armas lugeja? —

Joan. Ev. 10, 11. Mina olen hea karjane, hea karjane jätab oma elu lammaste pärast. —

1. Petrusse r. 2, 24. Kes meie patud ise on kannud omas ihus üles puu peale, et meie pidime patust ära saama, ja õigusele elama, kelle wermete läbi teie olete terweks saanud. —

RESTI
JAWA RAJAWADIPATI
AR

ARI-05-00574

